

ΕΤΟΣ ΙΑ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1878

ΑΡΙΘ. 130.

Συνδρ. έτησια 'Αθηνῶν Δρ. 1.—
 » » 'Επαρχιῶν » 1,20
 » » 'Εξωτερικοῦ » 2.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
 'Εν ὁδῷ 'Ερμού ἀριθ. 79.

Εἰς οὐδένα, ἐκτὸς τῶν τακτικῶν αὐτῆς.
 ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ « Ἐφημερίς
 τῶν Παίδων » ἀνευ προπληρωμῆς.

Η ΗΒΗ.

ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ
 κ. Κ. ΝΕΣΤΟΡΙΔΟΥ.

Ἡ παρούσα εἰκονογραφία, ἔργον διασημοῦ ἀγαλματοποιοῦ, τοῦ Ἀντωνίου Κανόβα, παριστάνει τὴν Ἡβην, τὴν θεὰν τῆς ἀνθηρᾶς νεότητος. Ἡ Ἡβη λέγεται θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, καὶ ἦτο θεράπεινα τῶν θεῶν, ἔργον ἰδιάζον ἔχουσα νὰ κερνᾷ τοὺς θεοὺς εἰς χρυσοῦν ποτήριον τὸ γλυκὺ νέκταρ. Ἐπειδὴ δὲ ἐγλίττησε καὶ ἔπεσεν ἀπρεπῶς, ἐνῶ ἐκέρνα ποτὲ, οἱ θεοὶ ἀντικατέστησαν αὐτὴν διὰ τοῦ Γανυμήδους. Ὅτε ὅμως ὁ Ἡρακλῆς μετέβη εἰς τὸν Ὀλυμπόν, καὶ κατετάχθη εἰς τὸν χορὸν τῶν ἀθανάτων θεῶν, συνεζεύχθη τὴν Ἡβην εἰς σύμβολον, ὅτι ἡ νεότης ἔχει πάντοτε σύντροφον τὴν ἀνδρείαν. Ἦτο οἰνοχόος τῶν θεῶν, διότι τὰ οὐράνια σώματα δὲν ὑπόκεινται εἰς γῆρας. Ἡ καθαίρεσις ἐκ τοῦ ἀξιώματος αὐτῆς σημαίνει, ὅτι οἱ ἀφρόνως διάγοντες νέοι πίπτοντες εἰς ἀτοπήματα ἐκπίπτουσι τοῦ ἀξιώματος αὐτῶν καὶ μισοῦνται.

Ἡ Ἡβη παρίστατο νέα ὡραία καὶ ἑλκυστική, φέρουσα ἐνδυμα

• Η θεὰ Ἡβη.

λευκὸν ῥοδοκέντητον καὶ οἶνο-
 χοοῦσα ἔκ τινος κρεμαμένου ἀγ-
 γείου τὸ νέκταρ.

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ.

(Ἰδὲ προηγ. ἀριθμὸν)

Εἰδῆσαι περὶ τοῦ Κωνσταντίνου δὲν ὑπῆρχον. Ὁ Ἐμμανουήλ, ἀν καὶ ἰσχυρὸς καὶ μέγας εἰς τὴν Σεβίλλην, δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ τίποτε περὶ αὐτοῦ. Ἡσθάνετο τώρα μεγίστην μεταμέλειαν, καὶ προθύμως θὰ ἐθυσίαζε τὴν θέσιν του καὶ τὴν ἐπιτροπὴν του, ἐὰν μόνον ἠδύνατο νὰ σώσῃ τὸν Κωνσταντίνον ἀπὸ τὸν τρομερὸν θάνατον, ὅστις ἤθελεν ἀναμφιβόλως ἐπέλθει ἐπ' αὐτοῦ.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἡ Ἰσαβέλλα ἐκάθητο καταλυπημένη καὶ σκεπτική εἰς τὸν κήπον, ἤκουσε τὴν σιδηρὰν θύραν τῆς οἰκίας νὰ κλείσῃ, καὶ ὀψάσασα τοὺς ὀφθαλμούς της, εἶδε τὸν Ἐμμανουήλ ὠχρὸν καὶ τεταραγμένον προχωροῦντα πρὸς αὐτήν.

Ἠγέρθη καὶ ὑπῆγεν εἰς ἀπάντησίν του, ἐκείνος ὅμως, ἐγχειρίσας εἰς αὐτὴν ἐπιστολήν, ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν του ἀπ' αὐτῆς.

— «Εἶναι ἀπὸ τὸν Κωνσταντίνον,» εἶπε μετὰ δυσκολίας.

Ἡ Ἰσαβέλλα, μετὰ τρεμούσης χειρὸς ἤνοιξε τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀνέγνωσεν

« Ἀγαπητέ μοι φίλε !

« Χάριν τοῦ Πάτερ Φερνάνδου, σοὶ γράφω τὰς λέξεις ταύτας πρὶν μεταβῶ εἰς τὸ φρούριον, ὅπως παρυσιασθῶ ἐνώπιον τῆς Ἱερᾶς ἐξετάσεως. Ἐμμανουήλ, φίλε μου, τὸ κακὸν τοῦτο δὲν ἐπῆλθεν ἐπ' ἐμὲ αἰφνιδίως· ἀφ' οὗτου τελευταῖον σὲ εἶδον, ἐπρόσμενα αὐτὸ, διότι ἐνόησα ἀπὸ τοῦ τρόπου σου, ὅτι εἶχες σκηπὸν νὰ μὲ παραδώσῃς εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν μου. Δὲν σὲ μέμφομαι, διότι ἐξέσωσα, ὅτι ἦσο σχεδὸν παράφορος ἕνεκα τῶν χρηματικῶν δυσχερειῶν σου, καὶ ὅτι ἐν στιγμῇ μανίας ἐπραξας ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἄλλως οὔτε νὰ ἐννεύσῃς ἤθελες. Γνωρίζω ὁλόκληρον τὴν ἐμπορικὴν σου πορείαν, ὡς καὶ τὸ μέγεθος τῶν ζημιῶν σου, καὶ ἐπιθυμῶ τώρα εἰς τὴν τελευταίαν ὥραν τῆς ἐλευθέρου μου ζωῆς νὰ σὲ συνδράμω καθ' ὅσον δύναμαι. Ἐξέουρεις βεβαίως, ὅτι, ἀφοῦ ἀπαξ καταδικασθῶ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, ἡ περιουσία μου θὰ μεταβῇ εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

Ἐνῷ λοιπὸν ἤμην ἔτι ἐλεύθερος, ἔθεσα εἰς χεῖρας φίλου τινὸς ποσὸν ἱκανὸν πρὸς πληρωμὴν τῶν χρεῶν σου, μὲ ὑπόλοιπον ἱκανὸν ὅπως ἐκ νέου ἀρχίσῃς τὰς ὑποθέσεις σου, οὗτος δὲ θέλει θύσει εἰς τὰς χεῖράς σου τοῦτο, ὡς καὶ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. Ὁ Θεὸς εἶθε νὰ σὲ εὐλογῇ, φίλε μου, καὶ νὰ σὲ ὁδηγῇ εἰς ὅλας σου τὰς ὑποθέσεις, πρὸ πάντων ὅμως, εἶθε νὰ σὲ φέρῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ ἐν μετάνοιᾳ. Ἐγὼ ὑπάγω τώρα νὰ ὑποφέρω διὰ χάριν Αὐτοῦ, Αὐτὸς δὲ θέλει μὲ ἐνδυναμώσῃ νὰ ὑποφέρω, ὅτι καὶ ἂν μὲ προσμένῃ. Τὴν Ἰσαβέλλαν ποτὲ δὲν δύναμαι νὰ λησμονήσω, ἂν καὶ ποτὲ δὲν ἐλπίζω νὰ τὴν ἐπανιδῶ τὰ πρὸς αὐτὴν αἰσθήματά μου θὰ ἦναι τὰ αὐτὰ διὰ παντός. Πρέπει νὰ φροντίζῃς δι' αὐτὴν διπλασίως τώρα, καὶ νὰ τὴν προφυλάξῃς ἀπὸ τὸ τέλος, τὸ ὁποῖον ἐπῆλθεν εἰς ἐμέ. Ἐάν ποτε συλλογισθῇς περὶ ἐμοῦ ὡς κειμένου εἰς τὰς εἰρήκας τοῦ φρουρίου, καὶ ἀπερνῶντος βαρέως τὰς ἀλίγας ἔτι ἡμέρας μου, ἢ ἐάν ἡ μεταμέλειά ποτε σὲ καταλάβῃ δι' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐπραξας, ἐνθυμοῦ, ὅτι αἱ τελευταῖαι λέξεις, τὰς ὁποίας σοὶ ἔγραψα ἦσαν λόγοι συγχωρήσεως, καὶ ὅτι ὁ Θεὸς ἐν τῇ εὐσπλαχνίᾳ αὐτοῦ ἀφῆρσε πᾶσαν πικρίαν ἀπὸ τῆς καρδίας μου.

« Κωνσταντῖνος. »

« Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς σας, ἀγαθοποιεῖτε τοὺς κακοποιούντάς σας, » — εἶπεν ἡ Ἰσαβέλλα ἐπιστρέφουσα τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν ἀδελφόν της, μετὰ τρεμούσης χειρὸς καὶ ὠχροῦ προσώπου.

« Ἀ! τί ἐπραξα ! » ἐξεφώνησεν ὁ Ἐμμανουήλ ἐν ᾄγωνίᾳ. — « Κατέστρεψα πολῦτιμον ζωὴν καὶ εὐ-

γενῇ χαρακτῆρα ! » Ἀ! τώρα πλεόν δύναμαι νὰ ὑποφέρω πᾶσαν δυστυχίαν, πᾶν βάρος, πᾶσαν ταπείνωσιν, ἐάν μόνον ἡδυνάμην νὰ σώσω τὸν κάλλιστόν μου φίλον ! Μοὶ φαίνεται, ὅτι θὰ χάσω τὰς φρένας μου, ὅταν σκέπτομαι περὶ τῆς πράξεώς μου. Τί δύναμαι νὰ κάμω ; Πῶς θὰ κατορθώσω νὰ ἐλευθερώσω τὸν Κωνσταντῖνον ; Εἶναι πλεόν ἀργά ! Δὲν δύναμαι νὰ τὸ πιστεῦσω ! Ἀ, Ἰσαβέλλα ! θὰ χάσω τὸν νοῦν μου ! »

« Εἶναι τῷ ὄντι τρομερὸν, » ἀπεκρίθη ἡ Ἰσαβέλλα, κινουσα μετὰ δυσκολίας τὰ ὠχρὰ αὐτῆς χεῖλη, — « ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἄνευ ἐλπίδος. Τὸν Κωνσταντῖνον δὲν δύνασαι νὰ σώσῃς ἀπὸ πρόσκαιρον θάνατον, τὸν ἑαυτὸν σου ὅμως δύνασαι νὰ σώσῃς ἀπὸ αἰώνιου. Ὑπάρχει ἔτι καιρὸς διὰ μετάνοιαν. Ἀ, Ἐμμανουήλ, ὑπάρχει ἔτι ἔλεος ! »

(ἀκολουθεῖ.)

Η ΚΑΛΙΣΤΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Μία ἴσως ὥρα εἶχε παρέλθει, ὅτε αἴφνης, ἤκουσεν ὁ Γεώργιος κραυγὴν τρόμου καὶ φρίκης προσερχομένην ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς λίμνης, πρὸς τὸ ὁποῖον καὶ εἶχον πορευθῇ οἱ συμμαθηταὶ τῆς Ἀμέσως ἡγήρηθ, καὶ ἐστάθη ἀπροαζόμενος, τῶν δὲ κραυγῶν ἐξακολουθουσῶν, ἔτρεψε πρὸς τὸ μέρος, ὅθεν ἤρχοντο· φθάσας δὲ ἐκεῖ, εὗρε τὸν Παῦλον καὶ δύο ἄλλους τρέχοντας ἐνθεν κακῶς ἐν μανιωδῶς, καὶ φωνάζοντας διὰ βοήθειαν.

— « Τί τρέχει ; » ἀνεφώνησεν ὁ Γεώργιος, ἀρπάζων τὸν ὠχρὸν Παῦλον ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ τινάζων αὐτόν.

— « Ἀχ ! Ἀχ ! — Ὁ Ἀλέξανδρος πνίγεται ! σῶσέ τον ! σῶσέ τον ! » ἀπεκρίθη παραφρόνως οὗτος.

— « Ποῦ εἶναι ; ἐπνίγη ; »

— « Ναί, ναί. — ἐκεῖ πλησίον εἰς τὴν λέμβον. » Ἀχ σῶσέ τον ! »

Ὁ Γεώργιος χωρὶς νὰ προσμεῖνῃ δευτέραν πρόσκλησιν, ἐπέταξε τὰ ὑποδήματα καὶ τὸ ἐπανωφόρεμά τε, καὶ ἐρρίφη εἰς τὴν λίμνην· μετ' ὀλίγα δὲ ἰσχυρὰ ἄλματα ἐφθασεν εἰς τὴν λέμβον, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀναθὰς, ἐβοούτιζε, καὶ ἐπειδὴ ἡ λίμνη δὲν ἦτο βαθεῖα, εὗρεν εὐκόλως τὸν Ἀλέξανδρον ἀναίσθητον εἰς τὸν βοθρὸν αὐτῆς. Ἀρπάξας αὐτὸν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἀπὸ τοῦ φορέματος, ἐκίνησε πρὸς τὰ ἐπάνω, ἐπειδὴ δὲ δὲν ἡδύνατο ν' ἀνακαυθῇ συλλαμβάνων τὴν λέμβον, διότι αὐτὴ ἦτο λεπτή, ἐκεῖνος δὲ διπλασίως βαρὺς, ἤναγκάσθη νὰ προχωρήσῃ ἀμέσως κολυμβῶν πρὸς τὴν ὄχθην. Ἐξ ἦτο μόνος, τὸ ἐπιχειρήμα θὰ ἦτο λίαν εὐκόλον δι' αὐτόν· τὸ σῶμα ὅμως τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπεδάρουνεν αὐτόν, καὶ μόλις μετὰ μεγίστης δυσκολίας ἐπροχώρει.